

## «*Ichigo-ichie*: cada moment és irrepetible»

Glòria Jordà Múgica

Acte de Lliurament Premis Extraordinaris de Màster  
i de Final d'Estudis curs 2017-2018

Universitat Rovira i Virgili

Tarragona, 5 de juliol de 2019

### **1. Salutació**

Dra. María José Figueras, Rectora Magnífica de la URV; Sr. Joan Pedrerol, president del Consell Social; Dr. Domènec Puig, Vicerector de Programació Acadèmica i Docència; Dra. Maria Bonet, Vicerectora d'Estudiants i Ocupabilitat; autoritats acadèmiques i membres de la Comunitat Universitària; senyores, senyors; amigues i amics.

En primer lloc m'agradaria expressar el meu agraïment a la URV i, especialment, a la Dra. María José Figueras, per l'oferiment que em va fer de realitzar avui aquest parlament.

Tornar a la meua universitat i també a la meua facultat és sempre un motiu d'alegria i de satisfacció. Gràcies, doncs, per donar-me aquesta oportunitat i per aquest retrobament, que em permetrà a més manifestar públicament algunes reflexions.

Gràcies també a tots els assistents en aquest acte tan sentit i simbòlic, que reconeix l'excel·lència i la feina ben feta dels alumnes que han acabat els seus estudis de Grau o de Màster amb el reconeixement de Premi Extraordinari. Enhorabona a tots i totes els premiats!

I, no cal dir-ho, enhorabona també a les seves famílies i amics que avui ens acompanyen: sense el seu suport i esforç constant, tot hauria estat més difícil! Gràcies, doncs, a tothom que ha fet possible arribar a un dia com avui.

Fa unes setmanes vaig llegir a través de la web de la Universitat la lliçó magistral de l'aviadora Bettina Kadner, la primera dona pilot a Espanya, amb motiu de la seva investidura com a Doctora Honoris Causa de la URV, on deia que al llarg de la seva vida havia arribat a la conclusió que res passa per casualitat. Segurament tenia raó: si us pregunteu com ha evolucionat la vostra trajectòria fins a arribar avui aquí, trobareu aquells fets, aquelles decisions, aquells moments i circumstàncies dels que potser no vàreu ser conscients de la seva importància.

I, tanmateix, heu arribat fins aquí. I no per casualitat!

### **2. La dissertació**

La proposta que em fa la Sra. Rectora és simple, i alhora complicada. Es tracta de dirigir a tots els assistents, i especialment als veritables protagonistes de l'acte, els premiats, unes

breus paraules que resumeixin, si més no, dues qüestions. Per una banda, la importància de la Universitat en l'àmbit acadèmic i formatiu com a centre d'ensenyament superior. Per una altra, i des d'una perspectiva personal, l'aplicació d'aquesta importància a una trajectòria professional, en el meu cas dirigida cap al Dret.

La universitat és, en general, el camí més adequat per assolir una formació acadèmica i científica. Tanmateix, la nostra societat no sempre prepara els estudiants amb la necessària competència: no ho fa a l'inici dels estudis universitaris, quan la diferència de sistemes d'aprenentatge entre l'ensenyament secundari i l'universitari és prou evident. No ho fa tampoc en acabar els estudis universitaris, quan el món laboral rep uns graduats pels qui no sempre troba l'encaix d'acord amb les necessitats productives i socials.

En aquest sentit, l'única manera de superar aquestes dificultats és formar-se en un centre que no renunciï a l'excel·lència, que no vulgui ser acomodatí i que exigeixi als seus alumnes el màxim esforç, i els ofereixi els millors mitjans (materials i humans) en la seva formació.

### **3. Visió general de la universitat**

Una de les qüestions més destacades de la universitat actual és la seva adaptació als canvis que la societat ens demana a tots plegats, tant pel que fa als ensenyaments que imparteix com a la recerca que ha de desenvolupar. Però aquesta adaptació no és ni ha estat mai fàcil.

La universitat és una institució les activitats de la qual es destinen, principalment, a l'enriquiment moral i material de la societat. Aquesta perspectiva obliga a una constant revisió en la seva forma de treballar, aspirant a millorar els nivells de qualitat i evitant un distanciament entre la societat i el progrés del nou coneixement obtingut mitjançant la recerca.

Per tot plegat, cal que les universitats perseverin en la preparació dels seus alumnes per tal de superar aquest repte. En aquest sentit, la URV es troba molt ben situada, com ho demostra la seva elevada posició en els diferents rànquings universitaris. Tots ens en felicitem, i desitgem que continuï en aquesta direcció.

El món es mou, i ho fa molt ràpidament. Allò que avui és vàlid en física, en filosofia, en les ciències de la salut, les ciències econòmiques o jurídiques, demà potser ja no ho serà. Això ens obliga a estar permanentment formats i preparats, amatents davant dels canvis que se succeeixen a gran velocitat: el que ahir era vigent, avui potser ja no ho és tant, i demà pot restar endarrerit. La formació continuada és la clau i la resposta davant de les noves situacions, que, de vegades, ens desorienten i desconcerten.

Amb l'ensenyament al màxim nivell de qualitat, i amb l'esforç personal al màxim nivell d'exigència, podrem copsar millor aquest món canviant i alhora trepidant.

#### 4. La meva formació a la URV

La meva experiència a la URV és francament satisfactòria. L'organització acadèmica, els continguts docents rebuts i el tracte proper del professorat, formen un conjunt prou equilibrat per a possibilitar que en acabar la formació universitària es pugui aspirar a una carrera professional sòlida.

El meu camí particular s'inicia l'any 2006, en començar els estudis de la Llicenciatura de Dret a la URV.

Per què vaig escollir aquesta Universitat?

En primer lloc, i essencial, oferia estudis en l'àrea de coneixement que m'interessava i, gràcies a la seva dimensió, propiciava una interacció més pròxima amb els membres de la comunitat universitària i els alumnes de la mateixa promoció. D'altra banda, en un moment en què encara no s'havien implementat plenament les mesures de configuració de l'Espai Europeu d'Educació Superior (en el procés conegut com a «Pla Bolonya» o «Procés Bolonya»), els mètodes d'ensenyament de la Universitat no es basaven exclusivament en lliçons magistrals sinó que també utilitzaven classes pràctiques en què l'alumne esdevenia el protagonista del seu propi aprenentatge.

També vaig valorar els programes de mobilitat d'estudiants de què disposava la Facultat de Ciències Jurídiques i l'ensenyament de Dret, que permeten a l'alumnat dur a terme una estada en una altra universitat de l'Estat espanyol, d'Europa o de la resta del món per realitzar part dels seus estudis.

Totes aquestes circumstàncies, així com el fet de començar aquest camí amb bons amics, em van fer decidir per iniciar aquesta etapa inoblidable, en l'àmbit acadèmic i personal, aquí, en aquesta universitat i en aquesta facultat que, amb certa enyorança, sento ara i sentiré sempre, la meua casa.

Recordo també amb molt afecte l'estada d'un curs acadèmic en una altra universitat, a Madrid. Una ciutat que coneixia poc, i en un centre amb professorat i mètodes docents distints i companys nous: tornava a ser novella. Va ser una oportunitat excepcional de creixement i aprenentatge. L'estada em va permetre, a més, comparar dinàmiques de funcionament i d'aprenentatge amb la meua universitat d'origen.

Què és el que em va aportar formar-me a la URV?

D'entrada, i no és poca cosa, em va ensenyar a pensar, raonar i argumentar com a jurista i em va proporcionar els fonaments del coneixement que avui tinc amb els quals he pogut bastir, amb els pas dels anys, una trajectòria professional que espero consolidar dia a dia.

També li estic agraïda a la Universitat i als meus mestres per inculcar-me el desig d'aprofundir cada vegada més en els coneixements sobre una matèria o disciplina i treballar l'esperit crític, per no voler conformar-me amb allò que ja està dit o escrit.

Aquesta inquietud, tan habitual entre les joves generacions, no és fàcilment assumible en un àmbit com el jurídic, que es basa entre altres principis en el de la solidesa de la norma jurídica vigent. I, tanmateix, amb l'ajuda de les dissertacions i reflexions de bons

professors (i aquí voldria tenir un record especial pel Dr. Mario Ruiz Sanz, que fou professor meu a l'assignatura de Filosofia del Dret i ens va deixar fa poc més d'un any), he pogut copsar que tot el que avui es considera intangible o inamovible, abans no ho era pas. I que algun dia ho deixarà de ser, i serà substituït per altres principis i normes que tindran vocació de permanència en el temps, però que no seran eterns.

## **5. L'activitat professional**

En acabar la Llicenciatura, l'any 2011, vaig optar per l'exercici de l'advocacia i vaig incorporar-me a la firma Garrigues, a la seva oficina de Barcelona, per especialitzar-me en l'àmbit del Dret mercantil. Des d'aquest departament es presta assessorament en totes les àrees pròpies de la pràctica mercantil, incloent-hi, entre altres, el dret societari, la contractació mercantil, tant nacional com internacional, i el govern corporatiu, buscant sempre assolir l'excel·lència en el treball i els resultats, la capacitat d'innovar i profunditzar en l'anàlisi del Dret, així com donar valor afegit als clients.

El salt entre la universitat i el despatx fou enorme tenint en compte el ritme de treball, la varietat de temes, la intensitat de la feina, la responsabilitat. Tots sabem que l'exigència del mercat laboral actual és molt alta. En un món cada vegada més globalitzat, les antigues barreres (idiomàtiques, econòmiques, jurídiques, etc.) es van superant cada dia amb més rapidesa, i cal estar ben preparat perquè els reptes siguin, també, una oportunitat.

Durant els anys que vaig estar a la firma, vaig poder exercir durant un semestre a l'oficina de Londres, situada a la *City*, el cor financer de la ciutat, on les empreses conflueixen inicialment amb els seus esquemes jurídics propis i acaben assumint una normativa global.

La meva experiència en l'exercici de l'advocacia en una gran firma va ser molt positiva i enriquidora, i encara ara reconec en el meu treball diari les qualitats, els valors i els signes d'identitat que vaig aprendre-hi.

Així i tot, amb el pas dels anys, vaig sentir que la meva etapa al despatx s'havia acabat. No va ser una decisió gens fàcil perquè gaudia fent la meva feina i em sentia molt integrada en l'equip. Però, per contra, tenia una necessitat creixent de canviar.

Per això, l'any 2016, vaig optar per una nova perspectiva en la meva carrera professional arran de la convocatòria d'una plaça de lletrada al Consell de Garanties Estatutàries, a la qual em vaig presentar.

El Consell de Garanties Estatutàries és un òrgan de naturalesa consultiva, no jurisdiccional. Com diu l'Estatut d'Autonomia, en el seu article 76, és la institució de la Generalitat de Catalunya que vetlla per l'adequació a l'Estatut i a la Constitució de les disposicions de la Generalitat i també dictamina, amb caràcter preceptiu, abans de la interposició davant el Tribunal Constitucional de recursos d'inconstitucionalitat, conflictes de competència i conflictes en defensa de l'autonomia local.

El Consell gaudeix d'autonomia orgànica, funcional i pressupostària i compleix les seves funcions amb plena independència dels òrgans executius, legislatius i judicials, per mitjà de dictàmens que emet sempre a petició formal de part legitimada i que en cap cas no

expressen criteris d'oportunitat o de conveniència ni de legalitat ordinària, sinó únicament de constitucionalitat i estatutarietat. De fet, el Consell es posiciona com a garant de l'autonomia i de la prevalença estatutària en l'ordenament jurídic català en l'exercici de la tasca que li encomana l'Estatut.

Després de superar el procés selectiu, la meua incorporació als Serveis Jurídics del Consell es va produir de manera immediata.

El pas d'una posició a una altra implicà un canvi d'orientació professional molt atractiu i poc habitual, ja que passava del Dret mercantil al Dret constitucional, dues branques del Dret molt allunyades.

I en aquest camp, la meua responsabilitat era i és, essencialment, donar suport tecnicojurídic en l'elaboració dels dictàmens que són competència del Consell, desenvolupant les funcions d'estudi, informe i assessorament.

L'adaptació a la nova feina va ser ràpida, imprescindible pel ritme de treball de la institució.

I per aprofundir l'especialització en l'àmbit del Dret Públic vaig decidir cursar a la URV el Màster d'Estudis Avançats en Administració i Dret Públic, en l'itinerari de recerca. Entre les diverses ofertes universitàries de màster, aquesta era la que oferia una visió més plena i àmplia del Dret Públic dirigida a la recerca.

Pel que fa al meu Treball de Fi de Màster, aquest va versar sobre «Les competències d'execució en la doctrina del Consell de Garanties Estatutàries», que vaig defensar al juny de l'any 2018, i em va permetre aplicar els coneixements teòrics i les competències adquirides orientades a la recerca.

Vist en perspectiva, me n'adono que, quan estava en la meua posició professional anterior, en un moment d'introspecció en què desitjava un canvi, va sorgir una oportunitat que vaig voler aprofitar.

Permeteu-me que us expliqui una anècdota per reflexionar sobre aquesta qüestió. Fa uns mesos vaig participar en una cerimònia japonesa tradicional del te, bon reflex de la cultura nipona i amb forta influència del budisme zen. A grans trets, consisteix a preparar i servir te verd en pols denominat matxa, que produeix una beguda de gust intens, amargant però amb un punt dolç, d'acord amb un protocol rigorós, solemne i elegant, on tots els gestos i tots els utensilis emprats persegueixen quatre principis: harmonia, respecte, puresa i tranquil·litat. Cada moviment, de gran bellesa, té un significat concret. Per exemple, la neteja dels elements que s'utilitzen per preparar el te simbolitza la purificació.

Un cop acabat aquest ritual, l'amfitriona de la cerimònia ens va explicar el significat del concepte *Ichigo-ichie*, que sovint es pot trobar inscrit en les cases de te al Japó, i es pot traduir com «un cop, una trobada» o com «en aquest moment, una oportunitat».

Els convidats a la cerimònia del te i l'amfitrió es reuneixen en una trobada única. Potser poden tornar a coincidir en el mateix lloc, però cada ocasió és singular i irrepetible. Així, tant l'amfitrió com els convidats han d'executar sempre el ritual amb la màxima solemnitat i entrega. L'ensenyança que se'n desprèn és que cada experiència que vivim

és única i mai tornarà a succeir de la mateixa manera. Per tant, cal assaborir cada instant, que tan sols passarà una vegada a la vida.

Us convido a traslladar i aplicar aquesta reflexió i l'ensenyança de l'*Ichigo-Ichie* a tots els aspectes de la vostra vida, com també en l'àmbit professional. Cada esdeveniment, cada oportunitat és irrepitable i si no en gaudiu i hi dediqueu el vostre esforç i atenció, l'oportunitat es perdrà.

Per entendre millor el sentit del principi de l'*Ichigo-ichie*, vaig començar a llegir un assaig homònim d'Hèctor Garcia i Francesc Miralles publicat aquest any, on vaig trobar una senzilla fórmula basada en diversos conceptes filosòfics japonesos.

El primer element de la suma és l'*Ikigai*, que fa referència a la «raó de ser», o la «raó de viure». Allò que dona significat a la nostra vida i ens fa feliços.

El segon element és el *Kaika*, el moment en què sorgeix i creix una inquietud dins nostre.

El tercer i darrer element és el temps, l'esforç, la constància.

La combinació de tots ells, l'*Ikigai*, el *Kaika* i el temps, dona lloc al *Mankai*, que es pot entendre com l'apogeu o la floració plena. És a dir, si descobriu allò que us apassiona, el vostre talent, permeteu que creixi aquesta passió i la treballeu, assolireu el *Mankai*.

Alguns de vosaltres potser ja heu trobat el vostre *Ikigai*, allò que us fa feliços, i heu deixat que comenci a brollar el vostre entusiasme. Doneu-li espai, aviveu la vostra il·lusió i esforceu-vos per transformar el talent en genialitat.

Altres potser encara no esteu segurs sobre quina sortida professional és la més adequada o la que més encaixa amb les vostres habilitats. No us impacienteu, el *Kaika* us pot sorprendre en qualsevol moment. Quan ho faci, no deixeu passar l'oportunitat.

La descoberta de les nostres capacitats pot arribar en qualsevol moment al llarg de la vida. I mai és tard per fer realitat els nostres somnis.

De la meva experiència puc extreure alguns consells que m'agradaria compartir amb vosaltres:

1. En primer lloc, no tingueu por del canvi, arrisqueu-vos.

Tot just esteu començant el vostre camí, així que podeu desfer i refer la ruta quan calgui o canviar la vostra orientació. No deixeu que la resignació o l'autoengany us impedeixin decidir lliurement sobre la necessitat de canviar.

2. En segon lloc, no temeu errar. Certament, un altre obstacle que us podeu trobar és el temor a fallar. Però els genis també s'equivoquen. La diferència és la reacció davant l'adversitat: podem deixar que els errors comesos ens impedeixin continuar o podem reconèixer-los i aprendre d'ells per millorar com a professionals.

Un fracàs evidencia que cal seguir una via diferent per assolir el nostre objectiu, no que no puguem complir-lo.

Henry Ford, pioner del sistema de producció en sèrie, va endegar diversos projectes empresarials sense èxit fins a la fundació de la companyia que porta el seu nom. A ell s'atribueix la cèlebre frase «L'únic error real és aquell del que no aprenem res».

3. El meu tercer consell és que no us atureu.

Ser on sou avui evidencia que tots vosaltres excel·liu en els vostres àmbits, que teniu les capacitats per desenvolupar una carrera professional excepcional. Aquest és un immillorable punt de partida que requerirà sempre treball, empena i dedicació.

Feu de la formació permanent i de l'esforç i l'esperit de superació la base del vostre èxit professional.

4. Finalment, feu allò que us agrada. Sembla senzill, però és essencial. Dedicareu gran part de la vostra vida a la feina, així que si feu allò que us entusiasma, obtindreu una recompensa de valor incalculable.

És ben conegut el proverbi atribuït, entre altres, al pensador xinès Confuci, que diu: «Tria una feina que t'agradi i no hauràs de treballar ni un dia de la teva vida». Aquesta màxima s'explica per l'estret lligam que uneix la satisfacció professional i la felicitat personal.

## 6. Cloenda final

Arriba ja el moment de cloure aquesta intervenció.

Cadascú dels aquí presents podria explicar-nos la seva pròpia visió de la URV, i de la trajectòria professional que alguns tot just començaran, i d'altres comencen ja a encarrilar. Serien visions diferents, certament, però formarien una visió calidoscòpica de conjunt.

La paraula calidoscopi, etimològicament parlant, ens indica el seu significat:

*kalós* = bella

*éidos* = imatge

*scopéo* = observar

És a dir: observar o contemplar una bella imatge.

Això és, en efecte, el que des d'aquí observo: una bella imatge on la Universitat destaca, reconeix i premia els seus millors estudiants.

I també una imatge on els estudiants reconeixen i agraeixen tot el que han rebut dels seus professors i de tot el personal que fa possible el dia a dia de la Universitat.

Som estudiants formats en la URV, compromesos amb la nostra societat i el nostre temps.

Us reitero la meva felicitació, i us desitjo els millors èxits en el vostre futur personal i professional.

Recordeu: no tingueu por de canviar o d'equivocar-vos, no us atureu, arrisqueu i aprofiteu totes les oportunitats que de ben segur us esperen i que seran irrepetibles.

Ara, gaudiu d'aquest moment, el vostre moment.

Moltes gràcies.